

Trápení v kopcích aneb jak jsem složil reparát...

Do francouzského Château-Thierry jsem odjel s jediným cílem – dojít až do konce. Tedy do konce závodu, ne do konce sil, ty mi došly asi 5 hodin po startu. Před rokem jsem tam jel s nedoléčeným zraněním pravé holeně a po 63km jsem musel ze závodu odstoupit. Teď jsem byl pro změnu po jakési viróze, a taky jsem nevěděl, jak se to při závodě projeví. Ale byl to jediný vhodný závod v tomto období, navíc poslední z prestižní série „Grand fond“ a ještě k tomu mistrovství Francie. Pro mnohé také poslední šance, jak se kvalifikovat na slavný závod Paříž-Colmar. Takže startovní listina doslova nabitá.

Má zimní příprava se odehrávala více u prostřeného stolu než v zasněženém terénu a výsledek se skutečně dostavil – přibral jsem 6kg. A měl jsem strach, co tomu řeknou při závodě kolena a další klouby. No, až na drobné protesty, zvláště při špatných došlapech na nerovné trati, docela mlčely...

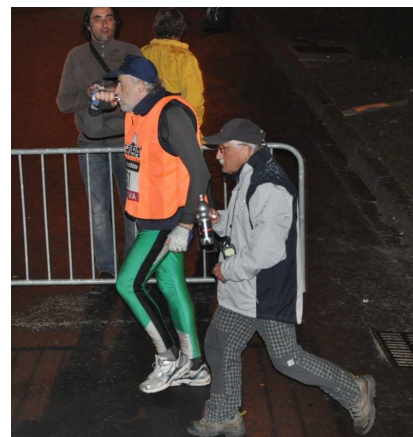
V pátek 25.3. jsme vyrazili z domova za slunečného počasí, které se mne po celou cestu snažilo přesvědčit, že letos tam nepromoknu a nezmrznu, jako loni. Věřil jsem tomu až do té doby, než jsme si večer na hotelu pustili televizi a zrovna nějaká francouzská rosnička hovořila o počasí. Ani jsme nemuseli rozumět tomu, co říká, obrázky byly jasné – po celé Francii v sobotu dešť. Naštěstí šlo jen o přeháňky a přestože jsme v první polovině závodu několikrát zmokli, ani mi tentokrát nebyla zima. Ovšem na tradiční kapku u nosu to bohatě stačilo.

Na startu se sešlo 57 mužů, 13 žen a ještě několik družstev, které šly závod štafetovým způsobem, takže nebyl problém si od startu vybrat někoho, s kým se vyvezu do prvních kopců. Okruh měřil něco přes 3700m a roviny na něm bylo jen pár set metrů. České barvy hájil kromě mne jako tradičně Roman Psůtka, a ten mi tentokrát nedal šanci, během nočního trápení mi nadělil pár okruhů a sešli jsme se až ráno, posledních 5 hodin závodu jsme pak už odpochovali spolu.

Jak jsem již uvedl v úvodu, síly mi došly už asi po 40km, pak jsem začal v každém stoupání těžce vadnout, nemohl jsem to udýchat. V táhlém klesání jsem se za světla dokázal vždy trochu zmobilizovat, ale v noci to díky značně nerovnému povrchu silnice bylo náročnější. Na náladě mi nepřidala ani situace, kdy jsem v dlouhém stoupání došel jednu chodkyni, která se právě vyvrhla, zřejmě i s vnitřnostmi, podle toho množství. Když jsem to viděl, můj žaludek se chtěl hned přidat a už to vypadalo, že budeme blít stereo. Ale pro tuto chvíli jsem mu to ještě rozmluvil. Kolegyně byla naštěstí tak solidní, že to udělala pod lampou, aby do toho někdo nešlápl než to deštíček omyje...

Žaludeční potíže mne však neminuly. Zřejmě po kafi, které jsem si dal večer na jedné občerstvovače a na které nejsem při závodě zvyklý. Ještě kolem půlnoci jsem do sebe násilím dostal misku ovesné kaše, ale to jsem si k tomu musel na 12 minut sednout a potom jsem další dvě hodiny při volném tempu sváděl boj o její udržení. Udržel. Pak jsem ovšem až do rána nebyl schopen požití vůbec nic. I kapka obyčejné vody se okamžitě odrazila od žaludku a vydala na cestu zpět. A už bylo jasné, že výkon nebude stát za nic, jestli vůbec dojdou.

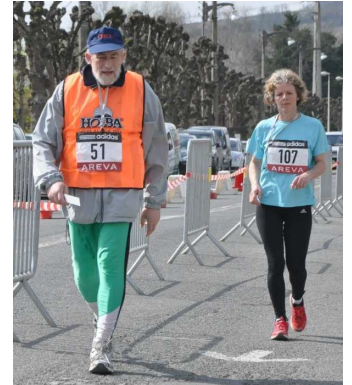

To není Václav Klaus, to je Karel Hoferek ...

Ale pak začali řvát ptáci a do sluchátek mi Věra Martinová zazpívala, že „Brzy bude ráno...“, takže kromě žaludku se mi zvedla i nálada. Jenže ve stoupání Věra zcela nevhodně zařadila „Až na vrcholky hor“ a když pak zazněl verš „... už přestal ses toulat, už neujdeš cesty kus...“, došlo mi, že má pravdu, že pokud do sebe něco nedostanu, ten kus cesty do cíle neujdou.

V té době jsem měl těsně přes 100km a už nebylo co ztratit. Takže jsem dal pauzu, na necelou půlhodinku jsem se usadil v autě a když se usadil i žaludek, vypil jsem jeden Nutridrink a zase vyrazil na trať s tím, že klidně budu pauzovat ještě vícekrát, jen abych závod dokončil. Ale další přestávku jsem nepotřeboval, žaludek začal zase pomalu přijímat a pak už nebyl problém závod dokončit, čímž jsem složil reparát za loňský rok.

Co dodat na závěr? Výsledky – 28. Psůtka 156098m, těsně za osobním rekordem, výborný výkon. Já jsem došel na 36. místě se 137641m. Před třemi roky bych to bral jako osobní rekord, teď už mi to přišlo jako mírně podprůměrný výkon. Kladnou stránkou ovšem bylo, že jsem závod absolvoval na jedno obutí a jedno namazání a nevysloužil jsem si ani jeden puchýř, žádnou odřeninu! A jak jsem se tak ve sprše kontroloval, nastoupil vedle mne jeden z quadeloupských chodců. Tak jsem jen očkem mrknul, jestli je pravda, co se o černoších říká. Je.

Romana jako tradičně doprovázela manželka s dcerou

Po celý závod se o mne staral můj skorosoused, ústřední atletický rozhodčí a bývalý běžec Karel Hoferek. Jediným sponzorem pro tento závod mi byl pivovar Holba, který mne vybavil potřebnými tekutinami a zbrusu novou vestou, která mi padla jako ulitá. Ovšem to, že Holbě holduji, zakrýt nedokázala.

Konečně jsem v cíli

Doma mne pak čekalo překvapení v e-mailové schránce. Díky svému podzimnímu výkonu z Roubaix jsem se umístil v celkové klasifikaci kvalifikačních závodů na 48. místě mezi muži, a to znamená pozvánku na závod Paříž-Colmar 2011, což je nejvyšší meta každého chodeckého ultravytrvalce, něco jako Rallye Dakkar pro motoristy. Fantastická pocta, jenže já už jsem přihlášen zase do Antibes na šestidenní závod, a Colmar je jen o dva týdny později. Absolvovat oba závody by bylo naprosté šílenství. Ale ještě chvíli o tom budu uvažovat ...